

KØBENHAVNS MAGISTRAT
4. afdeling

Bilag 1.

København, den 7. marts 1961.

Til borgerrepræsentationen.

I mødet den 19. marts 1959 traf den ærede forsamling beslutning om en række administrative retningslinjer for bebyggelsens anvendelse og udformning i Københavns gamle bydele inden for voldene (B. F. 1958—59, s. 2368—2405).

Uanset at der i offentligheden kan spores en voksende forståelse af ønskeligheden og værdien af at bevare den gamle bydels præg og struktur, og uanset at magistraten har søgt de nævnte retningslinjer respekteret ved behandlingen af byggesager, må de hidtil for magistraten til rådighed stående midler karakteriseres som utilstrækkelige.

De midler, der er givet magistraten i hænde, kan vel hidføre en vis tilpasning af nye byggeprojekter til miljøets særlige karakter, men de kan ikke virke bevarende på de gamle bydele. Der findes i den nuværende lovgivning ingen mulighed for i det lange løb at hindre en ansøgt nedrivning af bygninger — botset fra de relativt få i henhold til bygningsfredningsloven af 12. marts 1918 i klasse A fredede bygninger.

Foreliggende ønsker om nedrivning må virke meget foruroligende. Den ene gamle bygning kan ventes nedrevet efter den anden, og hvis denne udvikling får lov til at fortsætte uhindret, vil det betyde tilintetgørelse af Københavns gamle bydele, bortset fra de enkelte i klasse A fredede bygninger, som da sikkert vil have mistet en stor del af deres værdi, når de kommer til at ligge imellem moderne huse.

Hvis det gamle København forsvinder, vil byen miste det særpræg, hvis værdi erkendes af stadig flere, og som berømmes af besøgende fra udlandet, der ud fra en sammenligning med mange andre storsteder verden over føler sig tiltrukket af charmen og den særlige atmosfære, der

hviler over Københavns gamle bygninger og gadebilleder.

I henhold til bygningsfredningsloven kan alene fredes enkelte bygninger, som har kunstnerisk eller historisk værdi og som regel er over 100 år gamle. En gennemgribende ændring af bygningsfredningsloven, således at den i fremtiden skulle kunne afgive hjemmel til fredning af hele gadebilledet eller bykvarterer ville være meget ønskelig, men forekommer magistraten næppe gennemførlig.

I erkendelse af at Københavns kommune ikke har indflydelse på de københavnske bygningsfredninger, og at bevaring af større dele af en by er et meget vigtigt byplanlægnings spørgsmål, finder magistraten, at der bør søges skabt hjemmel for den københavnske byplanmyndighed til at kunne træffe bestemmelse om bevaring af bebyggelse på områder, hvor nedrivning eller ombygning truer med at tilintetgøre Københavns gamle bydeles særprægede karakter og værdifulde gadebilleder.

Magistraten finder det uomgængeligt nødvendigt, at der nu gøres en aktiv indsats på dette felt.

Hvis der efter en ændring af byplanloven i en byplanvedtægt måtte blive truffet bestemmelse om bevaring af bebyggelse på visse områder, og det samtidigt blev fastsat, at bygninger inden for sådanne områder ikke må nedrives eller ombygges, forinden det er afgjort, at det offentlige ikke ønsker at erhverve dem, ville enhver nedrivning eller skæmmende ombygning straks efter lovændringens vedtagelse kunne standses ved et forbud i medfør af byplanlovens § 9.

Byplanlovens ekspropriationsbestemmelser i § 12 og bestemmelsen i § 14, hvorefter